

Konrád Áron

Hanuka

Tán megártott a bejgli,
Nem tudom, valahogy
Mindennel megteltem,
És mégis üres vagyok.

Elnehezülten járok,
Egész nap csak ettem,
Kóválygok erre-arra,
Míg tévé szól megettem.

A tévétől agyam megpuhult,
E filmek oly buták,
Buta vagyok én is,
Utáltam az iskolát.

Most már minden késő,
Olyan észrevétlen
Lettem felnőtt, mintha
Álmodtam volna éppen.

Meggyújtom a hanukiát,
És fényébe bávatag,
Ámuló szemével
Belenéz egy árnyalak.

Halott szemhéj az éjszakán

Halott szemhéj az éjszakán,
Miért hagytál itt anyám?

A koromban alig látható
Bogárként mászik a szó.

Vonat száguld, nem tudja miért,
Isten alszik, hamvas ég.

Vonat száguld, nem tudja miért
Egy örült agyában a kép.

Aki meghalt nincsen már,
Füstöt ásít ez a táj.

A messiás el sose jön,
Füstté válik a közöny.

Egy írmag verset ír

Egy írmag verset ír,
Sebemre gyász az ír.

Az írás népe
Szemét előbb a földre,
Aztán az égre emeli,
Gonosz szót kibír.

Egyik ősöm
Mózes, testvére Áron,
Ki a szavaknak mestere,
Megállás nélkül
Ott fenn a mennyországban
Meg-megrándulva sír
A legyilkolt zsidók miatt,
De fanyarul mosolyog,
Ha Áron verset ír.

Egy lógás története

Német tanárnőm tegnap azt mondta,
Én nem erre a világra születtem.
Miért van másik? – kérdezte Miki.
Lélekben nem vagyok itt, mondta,
Tán valahol a holdon,
De még annál is messzebb.

Házit azt ma sem írtam, mint rendesen,
Így hát a Vízivárosban csavarogtam.
Végigjártam kedvenc helyeimet,
A parkot, ami úgy megtetszett egyszer
A fákkal, a macis szoborral
És a kilátással a város fele.

Később eszembe jutott, hogy Jomkipur van,
Azután rájöttem,
Nem esett nehezemre,
Már majdnem beléptem az iskolaajtón,
Amikor sok kis elsős csivített ott,
Többek között egy csillogó szemű is,
Egy szó, mint száz, rájöttem,
Hogy én ebben az egész évben
Nem vétkeztem az égvilágon semmit sem.

A vén szatyor

A fogason lógott
Mélán a vén szatyor.
Az öreg néni, kié volt valaha,
Már a földben feküdt valahol.
De itt lógott még mindig felakasztva
Az ő legeslegkedvesebb
E világi szatyra.

Fönn a mennyben is létezik ilyesmi,
Bevásárlás célját szolgáló szövet,
S tegyük fel, hogy a néni oda tért meg,
Föl az égbe, hova nem léphetnek latrok,
S minden bizonnyal ingyen osztogatnak
Sok szebbnél is szebb szatyrot.

Az itt lenn maradt szomorú szatyor
Gyakran gondolt a nénire,
S a néni is gondolt a régire,
Mikor új szatyorral ment, s vett
A túlvilági zöldségesnél
Három kiló retket.

A fogason lógott még sokáig,
De elkomorult egy napon,
Mert a magány az bizony
Először még csak bamba csönd,
De lassan már iszony.

Végül áriázni kezdett mélabúsan,
Hogy furcsálkodva nézte őt a kabát és a sál,
Hé, ez meghibbant, mondták, teljesen lökött lett, minek kiabál!
De ő csak énekelt tovább meg-megélénkülve már,
Ó mikor jön el Lala
A híres molylepke
A halál angyala lala
La la la la la la la

Szívem mélyén

Szívem mélyén kis zsinagóga van,
És abban imádkozok folyvást én magam.
Épp itt ülök a Bonny kávéház teraszán,
Jön, megy körülöttem,
Az ezerarcú Isten,
A hazám.

Bárhova is megyek én,
Otthont lelek ott,
Tősgyökeres római és prágai vagyok,
Csak lehessen valakire rákacsintani,
Villamoson fenekét jól megcsipkedni,
Más igényem nincsen, velem van az Isten,
Ha kidobnak innen,
Kezem egy új kilincsen.

Világcsavargó hajlamokkal élek,
De e kávéházi teraszon is értem
Az egész mindenséget.

Egy zsinagógával ülök éppen szembe,
Hol forró csoki jutott a hasamba,
És e vers eszembe.

